
Chương 25

Quang đứng lên vươn vai và nhìn đồng hồ. Đã hơn 7 giờ, chàng có hẹn ăn tối với một thân chủ ở dưới Long Beach và chàng phải đi ngay mới kịp hẹn. Quang ở lại muộn để giải quyết vài chuyện giấy tờ và khi trời chạng vạng tối, chàng mới xong công việc. Cô thư ký đã về sớm, Quang khóa cửa và đi xuống bãi đậu xe dưới khu building. Giờ này lên xa lộ 405 hy vọng đã bớt kẹt xe hơn. Quang tự nhủ thầm.

Chàng lên xa lộ và vui mừng thấy ít xe chạy. Điều hiếm có vì thông thường dù gọi là xa lộ, nạn kẹt xe đã làm chàng phải chạy như rùa bò. Quang rõ thêm ga. Chiếc xe vọt đi nhanh, cảnh sát giờ này chắc cũng đi ăn nhậu cả, không sợ bị phạt bậy! Quang khoan khoái thấy mọi sự đều trôi chảy cho chàng khoảng thời gian gần đây. Số tiền hơn 30 triệu Mỹ Kim của Đỗ Gia Thủ phân chia cho chàng đã được đầu tư cẩn thận vào các trường mục stock của Merrill Lynch, Charles Schwab, Fidelity. Quang chia đều số tiền cho nhiều hãng khác nhau, mua stocks, mua bonds, đầu tư vào bất động sản... Chàng tính nhẩm với mức tiền lời lên vùn vụt, chàng có thể về hưu sớm không cần làm gì, dù mỗi năm tiêu cả nửa triệu hay một triệu Mỹ Kim đi chẳng nữa! Đời sao đẹp quá! Sức khỏe chàng dồi dào, không mang bất cứ một tật bệnh gì, không phải lo cho ai, lại đủ thừa tiền bạc thế này. Còn ước muốn gì nữa bây giờ!

Quang nở nụ cười khi thấy chiếc xe SUV chạy sau chàng suốt từ quãng đường Magnolia ra xa lộ định vọt lên qua mặt. Quang ít khi nào để xe khác đòi vượt chàng, chàng đạp lút ga bỏ xa chiếc SUV. Xe chàng là xe thể thao của Ý, làm sao chiếc SUV của hãng General Motors bị kịp được. Nhưng Quang chưa kịp cười đắc thắng đã nhận mày. Vì đằng xa đã thấy các xe chạy chậm hẳn và nhất là lane của chàng kẹt nhiều hơn lane chiếc SUV bên cạnh, vẫn cố vượt lên. Quang định đổi lane nhưng không kịp, chiếc SUV đã chạy ngang xe chàng. Cửa kính chiếc SUV hạ xuống và Quang thấy

dáng một thanh niên Á Châu chắc hẳn là Việt Nam ngồi lái. Hắn chạy ngang đúng tầm xe chàng và Quang giật nảy mình khi thấy một họng súng thò ra từ cửa xe. Nhận thức từ mắt chàng vừa lên đến não bộ, Quang định hụp đầu xuống nhưng không còn kịp nữa, viên đạn từ nòng súng bên chiếc xe SUV đã xuyên từ thái dương bên phải chàng thấu qua thái dương phía bên kia. Chiếc xe Quang lái đập vào thành chắn, bay lên không hai vòng rơi xuống đường và nổ tung tạo thành khối lửa lăn tròn. Chiếc SUV đã vượt lên khá xa và đổi quạt sang bên phải một lúc ba lanes liền để vào con đường nhỏ chạy ra khỏi xa lộ 405 và vọt đi mất hút.

Trời đã tối hẳn. Bằng ra khỏi chiếc SUV đậu dưới chân đồi và ước tính quãng đường phải trèo lên để vào đến sân sau nhà của vợ chồng Tuyến và Lệ. Không khó khăn gì! Chàng nhủ thầm. Hàng rào chắn bọc sân sau nhà vòng theo đỉnh đồi nhỏ không cao lắm. Chàng chỉ nhún người đánh đu cũng nhảy được qua hàng rào dễ dàng. Giờ này chắc chưa ai biết về cái chết của Quang. Chỉ khi nào các đài TV chiếu hình vào buổi tối và đúng giờ tin tức, mới lộ chuyện Quang chết. Phần lớn các đài TV cũng sẽ coi đây là một chuyện bắn drive-by shooting, đang xảy ra nhan nhản trên xa lộ của miền Nam Cali, gần như thường xuyên. Sẽ còn lâu trước khi cảnh sát tìm được danh tính của người bị bắn chết. Vì xe nổ tung cháy như vậy, đội xe chữa lửa đến rồi điều tra cũng còn phải đến ngày hôm sau mới biết đích xác ai bị bắn.

Bằng cậy chiếc cửa sau sân nhà. Căn nhà tối om, ngoại trừ chút ánh sáng hắt ra từ phòng làm việc của Tuyến. Bằng nhón người lên nhìn vào. Chỉ có bóng của Tuyến ngồi trong chiếc ghế bành của phòng làm việc. Không thấy bóng dáng Lệ đâu. Bằng thở phào. Chàng mừng rỡ vì Lệ không có nhà. Lệnh Bằng nhận được là ám sát cả ba người Quang, Tuyến và Tài, không nói gì đến vợ các tên này. Nhưng

nếu Lệ ở trong nhà, có thể Bằng cũng sẽ phải giết Lệ luôn để bịt miệng, điều chàng không hề muốn làm. Nên chỉ có mình Tuyến trong căn nhà rộng, không có bóng dáng người nào khác là điều lý tưởng cho công việc của Bằng.

Mọi sự trở thành giản dị và nhanh gọn, như mọi công việc của Bằng vẫn thường làm. Chàng xoay quả dĩa mở cửa vào phòng làm việc của Tuyến. Tuyến ngừng đầu lên, chưa kịp cất tiếng hỏi, họng súng từ tay Bằng đã khạc đạn. Viên đạn duy nhất bắn ra ghim thẳng vào trán Tuyến, bật ngửa người chàng ra đằng sau. Mắt chàng vẫn mở trừng trừng, nhưng không còn ghi nhận bất cứ điều gì nữa, kể cả hình ảnh của kẻ sát nhân đứng trước mặt.

Lệ đậu xe trước sân nhà. Nàng có linh cảm điều không lành. Suốt từ sáng đến tối nàng đã gọi Garcia bằng điện thoại cầm tay phải đến hàng vài chục lần. Nhưng hắn không hề trả lời. Lệ đoán Garcia đã thất bại trong việc ra tay với Bách vì nàng đã dặn Garcia phải gọi cho nàng ngay sau khi thanh toán xong Bách. Nàng gọi thử ra văn phòng Bách và được cho biết Bách cũng không làm việc ngày hôm nay. Lệ không biết ra sao nữa. Chuyện gì đã xảy ra trong căn nhà của Bách. Và hai người, ai sống ai chết? Hay cả hai cùng chết! Lệ thoáng mỉm cười. Nếu được như vậy thì còn gì bằng! Nhưng đời đâu dễ chiều người như thế!

Lệ mở cửa bước vào trong nhà. Ánh sáng từ phòng làm việc của Tuyến hắt ra theo cánh cửa mở hé. Lệ chau mày. Tuyến bao giờ cũng đóng cửa, không khi nào mở hé như thế. Tính chàng cẩn thận, đầu đó vào nếp, không bao giờ làm khác. Lệ cất tiếng gọi Tuyến. Không ai trả lời. Nàng mở toang cửa phòng làm việc và nhìn vào. Tiếng rú từ trong cổ họng nàng vừa thoát ra Lệ đã đưa tay lên miệng ôm chặt. Nàng đứng ép người vào cạnh tường, tay lục ví tìm chiếc súng nhỏ hộ thân nàng lúc nào cũng mang theo. Nhưng Lệ không thấy động tĩnh gì.

Nàng men theo bờ tường ra ngoài phòng khách chính. Không dấu vết gì và cũng không có tiếng động nào. Nàng nghe có tiếng rồ máy xe ở phía sau nhà và đi vòng ra phía sau. Dưới chân đồi, nàng thoáng thấy bóng một chiếc SUV vọt nhanh theo con đường nhỏ chạy vòng và biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Lệ vào lại trong nhà. Nàng không vào lại phòng làm việc của Tuyến nữa. Hình ảnh Tuyến ngửa người ra sau, ngay giữa trán một lỗ sâu hoắm rỉ máu, đủ làm Lệ buồn ói. Nàng theo phản xạ định nhấc điện thoại gọi 911 nhưng kịp ngưng lại. Và nàng tính toán rất nhanh. Nếu nàng về sớm trước nửa giờ, chắc chắn tên sát nhân sẽ giết cả nàng cùng với Tuyến. Gọi cảnh sát đến nàng sẽ phải tiếp tục ra mặt làm đích cho kẻ giết người. Tốt nhất là nàng biến đi hẳn, để không ai biết nàng ở đâu và không tìm ra tung tích. Ngày mai khi người Mẹ làm việc lau chùi đến sẽ khám phá ra Tuyến bị giết và báo cảnh sát, Lệ quyết định sẽ im hơi lặng tiếng và ẩn náu để mặc cho cảnh sát điều tra, nàng phải bảo vệ lấy thân trước và tìm cách đối phó với ban ám sát của Bách và đồng bọn tại Quận Cam này.

Lệ ra xe mở máy chạy. Nàng gọi thử cho Quang, không có ai trả lời. Không biết sự gì đã xảy ra và Quang còn sống hay cũng đã bị giết chết. Nàng gọi số điện thoại cầm tay của Hoa và ngạc nhiên thấy có tiếng Hoa trả lời. Lệ nghĩ rằng cả Hoa và Tài chắc cũng đã chết. Nhưng bọn giết người chưa đến nhà Tài. Lệ nói ngay khi Hoa vừa cất tiếng hello:

- Hoa! Mà nghe cho kỹ đây! Tuyến vừa bị giết chết! Tao không gọi được cho Quang. Chắc cũng chết rồi. Bọn giết người vừa đi ra khỏi nhà tao chừng nửa tiếng đồng hồ. Mà và Tài phải đi ra khỏi nhà ngay bây giờ. Chúng nó chắc sắp đến rồi. Đi ngay đi! Rồi gọi lại cho tao biết!